

பழந்தமிழரின் சமூகக்கட்டமைப்பில் வேளாண்மை

சா. பூங்கொடி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), சேலம்-636016, தமிழ்நாடு இந்தியா.

Agriculture in the Social Structure of Palanthamil

S. Poongodi a, *

^a Department of Tamil, Sri Sarada College for Women (Autonomous), Salem-636016, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
poonganathan@gmail.com

Received: 27-09-2021
Revised: 01-02-2022
Accepted: 02-02-2022
Published: 05-02-2022

ABSTRACT

Sangam Literatures are the source of insights into the culture and milestones in the development of human life. In proverbial songs based on love and heroism, they compiled the best of the remaining songs that had been destroyed by the ocean, termite, and the flood, and named it Sangam literature. Sangam Tamilians lived a life of luxury by setting up separate departments of five lands Kurinji, Mullai, Marutham, Neithal and Palai lands and setting up separate flats for their inner life and heroic outer life. People who lived in each land had set up businesses and adapted their lives to suit that land. People in every land, they joined together and made their businesses better. Agriculture was the main occupation among them. In each land they adapted their way of life according to the social environment of the land. Food is the basic need for human life. They used new agriculture techniques to cultivate the land and increased productivity to fulfill their needs. They had two types of agriculture lands, wet and dry lands. Dry land agriculture was featured in Kurinji and Mullai. Wetland agriculture featured in Marutham and Neithal. Its significance is expressed in the Sangam literature songs.

Keywords: Agricultural Glossary, Agricultural Land System, Agricultural and Irrigation, Crop Protection, Catch Crop.

முன்னுரை

காதலும் வீரமும் கருவாக நின்ற பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் கடல்கோளுக்கும் கரையானுக்கும் கால வெள்ளத்திற்கும் இரையாகி எஞ்சி நின்ற பாடல்களுள் சிறந்தவற்றைத் தொகுத்து அதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் என்று பெயரிட்டனர். சங்கத் தமிழர்கள் அகவாழ்விலும் வீரமிக்க புறவாழ்விலும் தனிநெறி வகுத்து ஐவகைத் திணைகளை அமைத்துக் கொண்டு பெருவாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் அந்நிலத்தின் தகவமைப்பிற்கேற்றவாறு தொழில்களை அமைத்துக்கொண்டு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். மனிதன் தன் இனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள உணவு தேடுதலின் பொருட்டு வேட்டையாடி தனக்குக்கிடைத்த உணவை உண்டு தன் இனத்தாருக்கும் உண்ணக்கொடுத்து எஞ்சியவற்றைப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தினான். அப்பொழுது அவன் தான் வசித்து வந்த இடங்களைச் சுற்றியுள்ள மரம், செடி, கொடிகளில் கிடைத்த காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள், விதைகள் போன்றவற்றைச் சேகரித்து உண்டு வாழ்ந்து வந்தான். பிறகு மனிதனுக்கு வேட்டையாடும் காலங்களில் உயிருடன் பிடித்த விலங்கினங்களில் தனக்குப் பயன்படும் விலங்குகளை இனங்கண்டு பழகி இனவிருத்தி செய்து, கால்நடை மேய்த்துத் திரியும் நாடோடி வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டு தன் உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் குடியிருப்புக்கு அருகிலேயே பயிர்களைப் பயிரிடக் கற்றுக்கொண்டான். கற்களால் குழி தோண்டியோ மரக்கட்டைகளால் சமன்படுத்தியோ மண்ணைப்

பண்படுத்திப் பயிரிட்டு வந்தமுறை பிறகு படிப்படியான பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு வேளாண்முறையாக உருப்பெற்றது. சங்க இலக்கியங்கள் வழி பழந்தமிழ் மக்களின் வேளாண்மை பற்றி ஆராயும் முகமாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

வேளாண்மை - சொல்

வேளாண்மை என்னும் சொல் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த பழந்தமிழ்ச் சொல்லாகும். தொல்காப்பியர்,

“வேளாண் எதிரும் விரும்பின் கண்”

வேளாண் என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார் (Illampuranar,1986). வேளாண் என்ற சொல், உதவி என்ற பொருளில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கி வந்துள்ளது. நிகண்டுகள், வேளாண்மை என்ற சொல்லிற்குப் பல புதிய பொருள்களையும் விளக்கங்களையும் விரித்துரைக்கின்றன. “சூடாமணி நிகண்டும், பிங்கல நிகண்டும் வேளாண் என்ற சொல்லிற்கும், வேளாண்மைகட்கும்

மண்மக்கள், மண்மகள், புதல்வர், வளைமையர்

களமையர், ஆற்றலுடையவர், உழவர், மேலியர்

வேளாளர், ஏரின்வாழ்நர், காராளர், விளைஞர், பின்னவர்”

என்ற பதினொரு பெயர்களைத் தருகின்றது என்று இல.செ.கந்தசாமி குறிப்பிடுகிறார் (Kandasamy, 1987).

வேளாண்மை - சொல் ஆய்வு

வேளாண்மை என்ற சொல் வேள் + ஆள் எனப் பகுக்கப்படுகிறது. இதில் வேள் என்ற சொல் பகுதிச்சொல்லாக அமைந்து, மண் என்ற பொருளையும், ஆள் என்ற சொல் விசுவாசமாக அமைந்து ஆளுதல்என்ற தொழிலையும் மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இச்சொல் மண்ணை ஆளுதல் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

வேள் → வேளாண் → வேளாண்மை

என இச்சொல் வளர்ச்சியுற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பொதுப்பெயர்களான இவற்றுடன் ஆண், பெண், பலர்பால் விசுவாசத்தை இணைத்தும் பாகுபடுத்தியும் பொருளறியப்படுகின்றன.

“வேளாண்(ள்) -- அர் -- வேளாளர் -- பன்மை

வேளாண் (ள்) -- அன் - வேளான் -- ஒருமை

வேளாண் (மை) -- வேளாண்மை -- பண்பு”

இதிலிருந்து வேளாண்மை என்ற சொல்லானது பண்புப்பெயராக இருந்து பின்னர் தொழிற்பெயராக மாற்றம் பெற்றதை அறியமுடிகிறது (Kandasamy, 1987). வேளாண்மை என்ற சொல் இலத்தீன் மொழியில் “ஹபநச”என்று வழங்கப்பட்டது. பின்னர் ஆங்கிலத்தில் வேளாண்மைக்கு ‘Agri’ என்றும் அதுசார்ந்த செயல்பாடுகள் ‘cultural’ என்றும் வழங்கப்பெற்று வேளாண்மை என்பதற்கு ‘Agriculture’ என்ற கலைச்சொல்லாக நிலைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறாக வேளாண்மை எனும் சொல் தொழில் அடிப்படையிலான பிரிவில் உழவினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் இன மக்களைக் குறிப்பதாக அமைகிறது.

வேளாண்மைக்கு நிலங்களை உருவாக்குதல்

வேளாண்மைக்கு நிலமும், நீரும் இன்றியமையாததாகும். மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நிலமக்கள் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு நிலத்தை வெட்டி சீர்செய்து பயிர் செய்துள்ளனர்.

மேலும் மலைப்பகுதியிலுள்ள காடுகளை அழித்தும், மரங்களை வெட்டியும் விளைநிலங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். விளைநிலங்களுக்காக வெட்டப்பட்ட மரங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியுள்ளனர். மரங்களை வெட்டிச் சுட்டெரித்துச் சீர்திருத்தப்பட்ட புனம் 'சுடுபுனம்' என்றழைக்கப்பட்டது. மரங்கள் எரிக்கப்படுவதால் கிடைக்கக்கூடிய சாம்பல் உரமாகவும் பயன்பட்டது. தீயினால் காட்டைத் திருத்தி எரிக்கப்பட்ட கொல்லை 'எரிதின் கொல்லை' என்றழைக்கப்பட்டது. குறவர்கள் காடுகளிலுள்ள அகில், சந்தனம் போன்ற மரங்களை வெட்டியழித்து விளைநிலங்களை உருவாக்கியுள்ளனர்.

“சுடுபுன மருங்கிற் கலித்த வேனர்

படுகிளி கடியங் கொடிச்சிகைக் குளிரே” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a)

மேலும் குறிஞ்சி நிலத்துப் புன்செய் நிலம் 'துடவை' என்றும், பழமையான விளைநிலம் 'முதைபுனம்' என்றும், மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய நிலம் 'சுடுபுனம்' என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. காடுகளை அழித்து விளைநிலமாக்கப்படும் புதிய நிலம் 'இதை' என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'புனம்' என்பது மலைசார்பான கொல்லையாகும். இதனை ஆகிய பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய இந்நாளிலங்களும் வன்புலம், மென்புலம் என்ற இரு பிரிவில் அடங்குகின்றன. மண்வளமும் நீர்வளமும் குறைந்த பகுதியாகிய, குறிஞ்சியும் முல்லையும் வன்புலத்திலும் மண்வளமும் நீர்வளமும் நிறைந்த பகுதியாகிய, மருதமும் நெய்தலும் மென்புலத்திலும் அடங்குகின்றன.

“புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011c)

“வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந்து அயரும்” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d)

“வித்தி வான்நோக்கும் புன்புலம்” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d)

என்ற அடிகள் வன்புலம், மென்புலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

வேளாண்மையும் நீர்வளமும்

ஒரு நாட்டின் வளமும், நலமும் நீர்வளத்தைக் கொண்டே அமைகின்றது. அதனால் பண்டைய காலந்தொட்டே மக்கள் வேளாண் தொழிலுக்குக் குறைவில்லா நீர் வளத்தின் தேவையை உணர்ந்திருந்தனர். உலகின் நாகரிகங்கள் யாவும் நீர்வளம் நிரம்பிய பகுதியில்தான் உருவாகியுள்ளன. “வடதமிழகத்தின் பண்பாட்டு நாகரிகத்துள் தென்பெண்ணை ஆறும், கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையும் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. இப்பகுதி குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் எனத் திணைநிலை அடுக்கைப் பெற்றுள்ளன. இப்பகுதியை நன்னன்சேய் நன்னன் ஆண்டதாக மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு மழை வேண்டி மழைச்சடங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது” என்று மா.இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார் (Rasamanikar, 1978). மழை வேண்டிக் குறிஞ்சிநில மக்கள் தெய்வத்தை வணங்கிய செய்தியை,

“மலைவான் கொள்க என உயர் பலிதூஉய்

மாரி ஆன்று மழைமேக்கு உயர்க எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்”

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

“பாடு இமிழ் பனிக்கடல் பருகிவலன் ஏர்பு

கோடு கொண்டு எழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி

பெரும் பெயல் பொழிந்த”

என்ற அடிகள் மாலைக்காலத்தில் பெருமழை பொழிந்ததை எடுத்துரைக்கின்றது. நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த சங்ககால மக்கள், அந்தந்த நிலத்திற்கு இயற்கையாக அமைந்த நீர்நிலைகளான அருவி நீர், சுனை நீரோடு செயற்கையாக அமைத்துக்கொண்ட நீர்நிலைகளையும்

அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் வேளாண்மைக்கும் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் இயற்கையாக அமைந்த நீர்நிலைகளான அருவி நீரும் சுனை நீரும் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. குறிஞ்சி நில மக்கள் உரிய பருவத்தில் மழை பெய்யவில்லையென்றால் ஒன்றுசூடி மழை வேண்டிக் கடவுளை வழிபட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புறங்களில் இன்றும் பருவமழை பெய்யவில்லையென்றால் மக்கள் ஒன்றுசூடி மழைக்கஞ்சி எடுத்தல் என்னும் நிகழ்வினை மேற்கொள்கின்றனர். இதனைச் சங்ககால மழை வழிபாட்டுடன் ஒப்புநோக்கலாம். அதிக மழை பெய்தால் அதைத்தடுத்து நிறுத்த கடவுளை வழிபடும் நம்பிக்கையும் அம்மக்களிடையே இருந்துள்ளது. நீரினை மழைவழி பெற்று அதனை முறையாகச் சேமித்துப் பலவகையிலும் பயன்படும்படி செய்யும் பன்முகச் செயல்பாடுகளே நீர் மேலாண்மை ஆகும். இந்நீர் மேலாண்மையைக் கடைப்பிடிக்கும் பண்பு இன்று நம்மிடையே இல்லாததால் நீரானது வீணாகின்றது. நீரின் அவசியத்தை உணர்ந்த சங்ககால மக்கள் குளங்கள், ஆறுகள், ஏரிகள், கிணறுகள் போன்றவற்றை அமைத்து நீரைப் பாதுகாத்து மழைநீரினைச் சேமித்து வேளாண்மைக்கு உரிய வகையில் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011c; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நீர்

நீரே அனைத்திற்கும் மூலதனமாகும் என்பதனை உணர்ந்த சங்க மக்கள் வேளாண்மைக்குத் தேவையான நீரைத் தேக்கி வைத்துத் தேவையானபொழுது பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஓடிவரும் மழைநீரினைத் தேக்கி வைத்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்த அறையும், பொறையும் அமைந்த பகுதிகளை இணைத்து, வளைந்த வடிவிலான நீர்த் தேக்கத்தினை அமைத்தனர். இதனை,

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய

எண்நாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்

தெள்நீர்ச் சிறுகுளம்”

என்பதால் அறியமுடிகிறது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d). இதில் பாறைகளையும், குவடுகளையும் வைத்துக் கட்டப்பட்ட குளம் சுட்டப்படுகிறது. மேலும்,

“வேட்டச் சிறாஅர் சேண்புலம் படராது

படப்பைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்”

என்பதில் நீர் வெளியேறும் வசதியுடன் கூடிய அணைகளும், இதன் இடுக்குகளில் சிறுவர்கள் உடும்பு பிடித்த காட்சியும் கூறப்படுகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

“புனல்அம் புதவின் மிழலையொடு”

என்பதிலிருந்து அணைகள், குளங்கள் போன்றவற்றில் தேக்கி வைக்கப்பட்ட நீரைப் புதவின் வழி வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

“இழுமென ஒலிக்கும் புனல் அம்புதவின்”

என்ற அடியானது நீர் வெளியேறும் வாய்களில் பாசனத்திற்காகத் திறந்துவிட்ட நீரின் ஓசையைக் குறிப்பிடுகிறது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

“புனல்பொரு புதவின் உறந்தை எய்தினும்”

என்ற அடி உறையூரில் நீர் புகும் மதகுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை எடுத்துக்கூறுகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). மதகின் நீர் எப்பொழுதும் அழுத்தம் கொடுத்ததை,

“உளத்தின் அளக்கும் மிளிர்ந்த தகையேன்

நிறைக்குளப் புதவின் மகிழ்ந்தனென் ஆகி”

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d). இந்த நீர்நிலைகளை இயற்கைச் சீற்றங்களிடமிருந்து காக்க, காவலர் அமைக்கப்பட்டதை,

“காப்பு உடைய கயம் படியினை”

என்ற அடி உரைக்கின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d). இந்நீர் நிலைகளிலிருந்து வயல்களுக்கு நீரைப் பாய்ச்சுவதற்கு இரைப்புக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“நீர்தெவ்வும் நிரைத் தொழுவர்

பாடு சிலம்பு இசையேற்றத்

தோடு வழங்கும் அகலாம் பியின்

கயனகைய வயல் நிறைக்கும்”

என்ற பாடலடிகள், வயல்களுக்கு குளம், கிணறு போன்றவற்றிலிருந்து நீரை முகந்து இரைக்கின்றவர்கள் வரிசையாக நின்று பாடிக்கொண்டே இரைத்துள்ளதைக் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது குளங்களிலிருந்து நீரை கூடைகளால் முகந்து கொள்ள ‘இடா’ என்னும் கருவியையும் ஏற்றத்துடன் மேலும் கீழும் இயங்குகின்ற அகன்ற நீர் இரைக்கும் ‘பன்றிப்பத்தர்’ என்னும் கருவியையும் வயலுக்கு நீரை இறைக்கக் ‘கிழார்’ என்னும் இறைக்கூடையையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வகையில் பல வகையான தொழில்நுட்ப வகைகளைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மைக்குச் சிறந்த முறையில் நீர்ப்பாய்ச்சி விளைச்சலைப் பெருக்கியுள்ளனர் பழந்தமிழ் மக்கள் என்பது புலனாகின்றது.

வேளாண் படிநிலைகள்

ஒரு நிலத்தினை உழுவதிலிருந்து அந்நிலத்தில் பயிர்கள் விளைந்த பின் அவற்றை அறுவடை செய்து பாதுகாத்துச் சந்தையில் சென்று விற்கின்றவரை வேளாண்மையில் நிகழ்த்தப்படுகின்ற அனைத்துச் செயல்களும் வேளாண் செயல்முறைகளாகும். உழுதல், உரமிடுதல், நீர்ப்பாய்ச்சல், விதைத்தல், களைகட்டல், காத்தல், அறுவடை செய்தல், களத்துமேடு கடாவிடுதல், பதப்படுத்துதல் எனப் பல கூறுகளாக அமைகின்றது.

உழுதல்

பயிர்த்தொழில் செய்யும் முறையில் முதன்மையானது நிலத்தை உழுதலாகும். உழுதல் என்பது நிலத்தைப் பண்படுத்தலாகும். முதலாவதாக நிலத்தினை ஆழமாகவும், மண் மேல்-கீழ் புரளும் படையும் பலமுறை நன்கு உழுவர். உடனே பயிர் செய்யாமல் நிலத்தினைக் காயவிடுவர். அவ்வாறு காயவிட்டால் அதுவே எருவாகும் என்பதனை வள்ளுவர்,

“தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்து எருவும்

வேண்டாது சாலப்படும்”

என்ற குறளில் குறிப்பிடுகிறார் (Ramalingam Pillai, 2008). அதாவது, புழுதி மண் நான்கில் ஒரு பங்காகும்படி உழுது காயவிட்டால், அப்புழுதியே பயிருக்கு நல்ல எருவாகும் என்பது இயற்கை வேளாண் அறிவியலாகும். இதனை அகநானூற்றுப் பாடலடிகள்,

“.....உறு பெயல்

தண் துளிக்கு ஏற்ற பல உழு செஞ் செய்

மண் போல் நெகிழ்ந்து”

என்று சுட்டுகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). நிலத்தைப் பலமுறை உழுதால் அம்மண் நெகிழ்ந்து வேளாண்மைக்கு ஏற்றதாய் அமையும் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இந்த உழவு முறையில் ஏர் என்னும் சொல் வழக்கில் இருந்துள்ளது. இதனை,

“நசை ஏர் உழவர்”

“நல்ஏர் நடந்த நசைசால் விளைவயல்”

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கலப்பை

வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்திய கருவிகளுள் முக்கியமானது கலப்பை ஆகும். உழவர் நிலத்தைப் பண்படுத்த உபயோகிக்கும் கருவி இதுவேயாகும். முல்லைநில மக்கள் தங்கள் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் கலப்பையைத் தமது வீட்டுச் சுவர்களில் சார்த்தி வைத்திருந்தனர். இதனை,

“குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி

நெடுஞ்சுவர் பறைந்த”

என்று பெரும்பாணாற்று அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் உழவிற்குப் பயன்படுத்திய கலப்பையை சுவர்களில் சார்த்தி வைத்திருந்ததால் சுவர் தேய்ந்து கிடப்பதையும் இதனால் அறிய முடிகின்றது. “நிலத்திலுள்ள உறுதியான மண்ணைக் கீழ் மேலாகக்கலப்பது” என்று கலப்பைக்கு அபிதான சிந்தாமணி பொருள் தருகிறது (Singaravelu Mudaliar, 1981). பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இக்கருவி ஏர் என்றும், நாஞ்சில் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. கலப்பையை மதுரைக் காஞ்சி,

“கோழ் ஊஉன் குறைக் கொழுவல்சி”

என்று குறிப்பிடுகிறது. கொல்லை நிலத்தில் கலப்பையில் பதிக்கும் பொறிக்கருவியாகிய கொழுவினைக் கொண்டு ஆழ உழுதலை,

“கொல்லை உழு கொழு”

என்று குறிப்பிடுகிறது.

“தீட்டுப்புக்கழ் பெருக்காணர் செழுநுகத்தோடுமு பகடு

பூட்டுகின்ற கயிறிரண்டும் புவிமகண் மங்கலக் கயிறே”

என்ற அடிகள், எருதின் கழுத்தின் நகத்தை வைத்துப் பூட்டுகின்ற கயிறை மணமகளின் மங்கலக் கயிறுக்கு உவமையாகக் குறிப்பிடுகிறது (Kathir Murugan, 2007). உழவின் போது எருதுகள் ஓடாமலும் மெல்லப் போகாமலும் ஒத்து நடத்தலே சிறந்த உழவு முறையாகும் என்பதனை அறிந்த உழவர்கள் தங்கள் எருதுகளைப் பழக்கி வைத்திருந்ததை அறியமுடிகின்றது. பயிர் செய்யும் உழவர்கள் சிறந்த கடாக்களைக் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணிகள் ஒலிக்கும்படி கலப்பையால் உழுதலைப் பற்றி,

“பகடுபூண் தெண்மணி”

பல்பகடு ஒலிப்பப் பூட்டி”

“நாஞ்சில் ஆடிய கொழுவழி மருங்கின்”

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011fe). சங்ககால மக்கள் எருதுகள் மட்டுமின்றி எருமைகளைக் கொண்டும் வயல்களை உழுதுள்ளனர் என்பதனை நற்றிணை பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறாகக் கலப்பை மிகச்சிறந்த உழுகருவியாகக் காட்டப்படுகின்றது.

தளம்புக் கருவி

கார்காலத்தில் பெய்த மழையின் ஈரம் உலர்வதற்குள் நிலத்தைப் பலமுறை உழுவது வழக்கமாகும். அவ்வாறு உழும்போது, நன்செய் நிலமாயின் கட்டிகளைக் களைய தளம்பு என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“மலங்குமிளிர் செறுவின் தளம்பு தடிந்திட்ட
பழன வாளை”

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011f). வாளைமீன்கள் தளம்பிடைமாட்டி வெட்டப்பட்டன என்ற குறிப்பிலிருந்து, தளம்பு என்பது இரும்பினால் தகடுகளாக வடிவமைக்கப்பட்ட வேளாண் கருவி என்பது தெரியவருகின்றது.

நாற்று நடுதல்

வயலை நன்றாக உழுது களைகளை நீக்கித் திருத்திய பின்னர், உரமிட்டு நீர்பாய்ச்சி நாற்றுகளை ஆழமாக அழுத்தி நட்டனர். இதனை,

“முடிநாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்
“நீர்உறு செறுவின் நாறுமுடி அழுத்தநின்
நடுநரொடு சேறி ஆயின்”

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g). நாற்று நடுதலில் பெண்கள் ஈடுபட்டனர். நாற்று நடும்பொழுது நெருக்கமாக நடாமல் ஒன்றிற்கு ஒன்று இடைவெளி விட்டு நான்கு புறங்களிலும் காற்று ஊறுத்துச் செல்லுமாறு இடைவெளி விட்டு நட்டுள்ளனர். இவ்விடைவெளியினால் பயிர்கள் கிளைத்துச் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. நெல்லின் அரிசி முதிர்வதற்கு முன்னர் பால் உருவத்தில் இருக்கும். இந்தப் பால் அதிகமாக இருந்தால் நெல் நன்றாகப் பழுத்திருக்கும் எனக் கண்டறிந்துள்ளனர். இச்செய்தியினை,

“பால்வார்பு கெழீஇ, பல்கவர் வளிபோழ்பு
வாலிதின் விளைந்தன வெண்ணெல்”
என்று கூறுகின்றது.

களைகளை நீக்குதல்

பயிர்கள் நன்கு செழிப்பாக வளர அவைகளிடையே முளைக்கும் களைகளை நீக்கியுள்ளனர். இந்தக் களைகளை அகற்றக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். களைகள் பயிரின் விளைச்சலைப் பாதிப்பது மட்டுமின்றி, பூச்சிகளும், பயிரைத் தாக்கும் உயிரினங்களும் தம்மிடையே தங்கி வளர இடம்தருகின்றன. இவற்றைக் கைகளாலும், கருவிகளாலும் நீக்கும் முறையையும் கையாண்டுள்ளனர். வயலில் நீரைப் பாய்ச்சி ஈரப்பதம் உள்ள போதே களைகளைக் கையால் பறித்துவிடுகின்றனர். பயிர்களிடையே முளைத்திருந்த கோரை, நெய்தல் போன்றவற்றை அகற்றிய செய்தியை பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடி உணர்த்துகின்றது. கொல்லை உழவர்கள் மழைக்காகத் தலையில், இருபுறமும் கொம்பினை உடையதாகிய குடலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு களையெடுப்பர் என்பதை,

“கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்”

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). களைகளைக் களைந்திட ‘துளர்’ என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அக்கருவி மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b).

பயிர்ப் பாதுகாப்பு

வேளாண்மையில் பயிரைப் பாதுகாத்தல் மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். நண்டு, மயில் போன்ற உயிரினங்களால் பயிர்கள் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளன. இவற்றிடமிருந்து பயிரைப் பாதுகாத்துள்ளனர். நாற்று நடும்பொழுது நண்டுகள் பயிர்களை அழித்துவிடுகின்றன. நெல்விளைந்த பிறகு எலிகள் கதிர்களைக் கடித்துவிடுகின்றன. மயில்களும் நெல்மணிகளைக் கொத்திவிடுகின்றன. மேலும் வயலை உழுத எருமைகளே கயிறு அறுந்துவிட விளைந்த நெல்மணிகளை சேதப்படுத்தியதை சங்கப்பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011c). இவ்வாறாகப் பயிர்களுக்குப் பலவகையாலும் வரும் அழிவைத் தடுக்க உழவர்கள் விளைநிலத்தைக் கண்ணெனக் காத்து வந்துள்ளனர். இதனை, “நிலத்தை உழுது பயிரினை நட்டபின் அது வளர்கின்ற பொழுது இயற்கையாலும் பிற உயிரினங்களாலும் உடன் விளைகின்ற உபயோகமற்ற களைகளாலும் ஏற்படும் தீங்கிலிருந்து பாதுகாப்பது அவசியம்” என்று அரு. இராமநாதன் குறிப்பிடுகிறார் (Ramanathan, 2002).

பயிர்களுக்கு எருவிடல்

விளைநிலங்களில் நல்ல விளைச்சலைப்பெறப் பயிர்களுக்கு எருவிடும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். எருக்கள் மண்ணின் வளத்தை அதிகரித்துப் பயிரின் விளைச்சலை அதிகப்படுத்தும் என்பதனை அறிந்திருந்தனர். பண்டைய காலத்தில், வேளாண்மைக்கு கால்நடைகளின் கழிவுகளை உரமாகவும், இலை தழைகளை உரமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நில வளத்திற்கு இந்த எருக்கள் ஏற்றவையாக இருந்துள்ளன. எரு இடுதலில் இயற்கை முறையில் மகரந்தங்களும், கூளங்களும் எருவாகப் பயன்படுத்தியதை சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g).

நெற்கதிர் அறுவடை செய்தல்

நெற்கதிர்கள் பசிய நிறம் மாறி அறுவடைக்குத் தயாராகிய பின்னர் வயல்களுக்கு நீர் விடுதலை நிறுத்தியுள்ளனர் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a). நெல்லினை அறுவடை செய்து குவிக்கக் களத்தினை முன்னமே ஏற்பாடு செய்திருந்ததை,

“வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி களமர்

நிலம் கண்டன்ன அகன்; கண் பாசறை” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g)

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அறுவடை செய்யும்போது உழவர்கள் தரிப்பறையினை இசைத்தனர் என்பதும் அறியமுடிகின்றது (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g). இவற்றிலிருந்து உழவர்கள் அறுவடை செய்யும்பொழுது தண்ணுமை, பறை போன்ற இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியமை புலப்படுகின்றது. அறுவடை செய்த நெல் கட்டுகளைச் ‘சூட்டு என அழைத்தனர். வயல்வெளிகளில் அறுவடை செய்த நெல்லினை மருத மரங்களின் நிழலில், திடர்தோறும் உள்ள களத்துமேட்டில் போராகக் குவித்து வைத்துள்ளனர் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g).

நெல் கடாவிடுதல்

நெற்களத்தில் உள்ள நெல்மணிகளை உதிரச் செய்ய நான்கு மாடுகளைப் பிணைத்து நெல் தாளினைப் பரப்பி, வட்டமாக மாடுகளைச் சுற்றும்படி செய்வர். அப்போது மாடுகளின் கால்களில் பட்டு நெல்மணிகள் பிரியும். இதனையே கடாவிடுதல் என்பர்.

“ஞெண்டு ஆடு செறுவில் தராய்க்கண் வைத்த

விலங்கல் அன்ன போர்முதல் தொலைஇ”

என்ற பாடல் மேட்டுநிலத்தில் குவிந்துகிடந்த நெற்போர்களை அடிமுதல் அழித்துக் கடைவிடுதலைக் குறிப்பிடுகின்றது. உழவர்கள் நெற்களத்திலே நெற்கதிரின் போரினைப் பிரித்துக் கடைவிட்டதோடு கள்ளுண்ட உழவர்கள் காளைகளை மாற்றியும் கடைவிட்டனர். நெல்மணிகளைச் சுமைக்கட்டுகளாகக் கட்டிக் களத்தில் அடுக்கி வைத்து கடைக்களைக் கொண்டு மிதிக்கச் செய்த பின்பு நெல்லில் உள்ள மணிகளைத் தனியே பிரித்தெடுத்துத் தூசிகளைப் போக்கி உலர்ந்த பின்னர் காற்றில் தூற்றிக் குவித்து வைத்திருப்பர். இவ்வகையான பல்வேறு பணிகளை பெண்களே கவனித்தனர் என்பதை மு.த. ஜானகி, “நடவு, களைபறித்தல், கதிர் அறுத்தல், தானிய மணிகளைத் தூற்றிச் சுத்தப்படுத்துதல் முதலிய பல்வேறு வேலைகளையும் பெண்களே கவனித்து வந்துள்ளனர்” என்று குறிப்பிடுகிறார் (Janaki, 2007). முற்றிய நெல்மணிகளோடு பதரும் சேர்ந்திருத்தல் இயற்கையாகும். நெல்மணிகளில் கலந்திருக்கும் பதரைப் போக்கக் காற்றே கருவியாகப் பயன்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு நெல்விதைப்பிலிருந்து நெல்மணிகளைத் தூற்றி எடுக்கும் வரை பெண்களே வேலை செய்துள்ளமையை உணரமுடிகின்றது. நெற்கதிர்களை அறுத்து முடித்த நிலையில் உடனே அவ்விளை நிலத்தின் கண்ணே மறுபடியும் பக்குவப்படுத்தி மறுபோகம் விதைத்த செய்தியினை,

“அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்”

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g).

கரும்பு

நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த மருத நிலப்பகுதியில் கரும்பு விளைவிக்கப்பட்டது. அகன்ற வயல்களில் பாத்திபாத்தியாகப் பிரித்துக் கரும்பை நட்னர். ஒவ்வொரு பாத்தியின் பரப்பளவு ஒரு பெரிய யானையின் காலடியின் அளவாக இருந்துள்ளது. இவற்றை,

“கரும்பு நடு பாத்தி அன்ன

பெருங்களிற்று அடிவழி நிலை இய நீரே” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a)

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. கரும்பில் வெண்ணிறப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றது. மருதநிலத்தில் நெல், கரும்பு முதலிய வேளாண் பயிர்களைத் தொடர்ந்து இஞ்சி, தென்னை, வாழை, பாக்கு, மஞ்சள் போன்றவைகளும் விளைவிக்கப்பட்டமையை சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011d).

தினை

குறிஞ்சி நிலத்தில் முதன்மை வேளாண்மையாகத் தினைப் பயிரிடல் அமைகின்றது. காடுகளை அழித்துப் பயிரிடல் குறிஞ்சியில் தொடங்கி விடுகிறது. வேட்டைத் தொழிலோடு குறிஞ்சி நிலத்தில் உழவுத் தொழிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. மலையில் குறிஞ்சிநில மக்கள் தினை விதைத்தலை முக்கியத்தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். தினை விதைத்ததோடு குறிஞ்சி நிலத்தில் அகில், சந்தன மரங்களை அழித்துத் தோரைநெல், வெண்சிறுகடுகு, ஐவனநெல், இஞ்சி, மஞ்சள் போன்றவற்றை பயிரிட்டுள்ளனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் கிழங்கு அகழ்தல் முறையும் நடைபெற்றுள்ளது. கானவன் அகன்ற குழியில் கிழங்கு முற்றாமை கண்டு அடுத்த நாள் அகழ்ந்ததை,

“பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a)

என்ற அடி குறிப்பிடுகிறது. கானவர் கிழங்கினை அகழ்ந்தெடுக்க நெடுங்குழிகளைத் தோண்டியுள்ளனர். இவ்வாறு தோண்டப்பட்ட குழிகளில் மணிகள் கிடந்துள்ளதை சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011c).

ஊடுபயிர் முறை

ஒரு பயிரின் வரிசைகளுக்கிடையில் மற்றொரு பயிரைச் சாகுபடி செய்தல் 'ஊடுபயிரிடுதல்' எனப்படும். ஊடுபயிர் முறையில் முதன்மைப் பயிரினை எவ்வகையிலும் பாதிக்காதவகையில் இருத்தல் வேண்டும். பயிரின் இடைவெளிக்குத் தக்க மாற்றம் செய்து ஊடுபயிரான வேறொரு பயிரை அவ்விடைவெளியில் பயிரிட வேண்டும். ஊடுபயிரின் வயது முதன்மைப் பயிரின் வயதைவிடக் குறைவாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் குறிஞ்சிநில மக்கள் தினைப்பயிர்களுக்கிடையே அவரையையும், பருத்தியையும் ஊடுபயிராக விதைத்திருந்த செய்தி காணப்படுகிறது. தினை கொய்த நாளில் அவரை படர்ந்து காய்த்திருக்கின்றது. இதிலிருந்து ஒரு பயிருக்கிடையே மற்றொரு பயிரைப் பயிரிடும் ஊடுபயிர்முறையைச் சங்க காலத்திலேயே தமிழர்கள் அறிந்திருந்ததைச் சங்கப்பாக்கள் வழி (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011c) காணமுடிகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் 'நெடுங்கொடிஅவரை' என்று குறிப்பிடுகின்றார். பனிக்காலத்தில் வீசக்கூடிய கொண்டல் (கீழ்க்காற்று) காற்றாலும் அவரை மலர்கின்றது. இதன் பூக்கள் ஊதா, வெளிர்நிலம், வெண்மை ஆகிய நிறங்களைக் கொண்டது.

மிளகு,வாழை,எள் பயிரிடுதல்

மலை நிலங்களில் அதிகமாக விளையும் மற்றொரு பண்டம் மிளகாகும். சங்ககாலத்தில் பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கு ஆக்கம் தரும் கரிய கொடிகளையும் கொத்தாகக் காய்க்கும் பசிய காய்களையும் கொண்ட மிளகு குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் விளைவிக்கப்பட்டுள்ளது. வெண்சிறுகடுகும் இஞ்சியும் மஞ்சளும் மிளகுக்கொடியும் வளர்ந்துள்ளன. இதனை,

“இஞ்சி, மஞ்சள், பைங்கறி பிறவும்”

“பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்”

“கறிவளர் அடுக்கத்து இரவில் முழங்கிய” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a)

“கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b)

“சிறுகளைப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியல்

புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுஆழ் நோன்புறத்து”

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் மிளகிற்குக் 'கறி' என்ற பெயரே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. வாழையானது மலைப்பகுதியில் செழித்து வளர்வதால் 'வாழையஞ்சிலம்பு' என அழைக்கப்படுகிறது. வாழை மிகப்பெருமளவில் பயிரிடப்பட்டதை,

“வாழையஞ்சிலம்பின்வம்புபடக் குவைஇ” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g)

“படுநீர்ச் சிலம்பில் கலித்த வாழை” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g)

“வாழை மென்தோடு வார்புறுபு ஊக்கும்” (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. திணை, வரகு போன்றே கார்காலத்தில் பயிரிடப்படும் பயிர் எள்ளாகும். இதனைக் கார்ப்பருவம் தொடங்கியதும் விளைவித்துக் கூதிர்காலத் தொடக்கத்தில் அறுவடை செய்வார்கள்.

“நீலத்து அன்ன விதைப்புன மருங்கில்

மகுளி பாயாது மலிதுளி தழாலின்”

என்ற அடிகள் போதிய அளவு பருவமழை பெய்து விளையும் எள்ளானது, ஒரு கைப்பிடிக்குள் ஏழுகாய் மட்டுமே கொள்ளும் அளவிற்கு விளைவதைக் குறிப்பிடுகின்றன. மழை அதிகமாகப் பெய்தால் எள் பால் பிடிக்காமல் ஊமையாகிவிடும். இதனை இக்காலத்தே பொய்க்காய் (பொக்கு) என்று

வழங்குகின்றனர். இவ்வாறாகக் குறிஞ்சிநிலத்தில் மிளகு, வாழை, எள் போன்ற பயிர்கள் பயிர் செய்துள்ளமை அறியமுடிகின்றது.

வரகு விதைத்தல்

ஆடு, மாடுகளை மேய்க்கும் முல்லை நில மக்கள் வரகினைப் பயிர் செய்து உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர். இவ்வரகானது சங்க இலக்கியங்களில் 31 இடங்களில் வந்துள்ளது என பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். மழைபொழிகின்ற காலைப்பொழுதில், செம்மண் நிலத்தில் கொல்லை உழவர்கள் ஏர்கொண்டு உழுது வரகினை விதைத்தனர் என்பதனை,

“பேர்உறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை

ஏர்இடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்

புறம்மாறு பெற்ற புவல் ஈரத்து

உன்கிழித்தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்

வித்திய மருங்கின் விதை பல நாறி”

என்ற அடிகள் கூறுகின்றன (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). இவ்வரகினை உண்ண வரும் கிளிகளை விரட்டிப் பாதுகாத்துள்ளனர். நன்கு விளைச்சல் மிகுந்த சமயங்களில் அவ்வரகினை மயில், எலி, முயல், மான் போன்றவைகள் சேதப்படுத்தியதை, சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றது. புனத்தில் விளைந்த வரகினது தட்டைகளைத் தொகுத்து எருதுகளை விட்டு மிதிக்கவிட்டு அகன்ற பாதையில் குவித்து, மகளிரால் தூற்றப்பட்டு உலக்கையால் இடித்து முறத்தினால் புடைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011a; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b; Parimaṇam & Balasubramanian, 2011g). இதனை,

“முதைச்சுவல் கலித்த ஈரிலை நெடுந்தோட்டுக்

கவைக்கதிர் வரகின்கால் தொகு பொங்கழி”

“தொடிமாண்உலக்கை ஊழின் போக்கி

உரல் முகங்காட்டிய சுரைநிறை கொள்ளை”

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம் (Parimaṇam & Balasubramanian, 2011b). இவ்வாறு முல்லைநில மக்களின் வேளாண்மையில் வரகு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளமை அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

மனிதனின் அடிப்படைத்தேவைகளில் முதன்மையானதும் முக்கியமானதுமான உணவினைக் கொடுக்கும் உழவுத் தொழிலை சங்ககால மக்கள் போற்றிவந்துள்ளனர். ஓர் இடத்தில் கூட்டமாக வாழ்ந்த மனிதர்கள் இயற்கைச் சீற்றங்கள் மற்றும் தேவைக்கேற்ப வேறுவேறு இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தபோது புதிய தொழில் நுட்பங்களையும் உத்திகளையும் வேளாண்மையில் புகுத்தியுள்ளனர். வேளாண்மையை மேற்கொண்ட மனிதனுக்கு உற்பத்திப் பெருக்கமும் தேவைகளின் நிறைவும் ஏற்பட்ட நிலையில் காலந்தோறும் வளர்ச்சியுற்ற அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளாலும், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியாலும் உலோகங்களை கொண்டு கருவிகள் செய்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தி புதியதொரு புரட்சியைப்படைத்துள்ளனர். ஆனால் இன்று விவசாயிகளின் நிலை மிகவும் கீழ்நிலையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. நம் முன்னோர்கள் போற்றி வந்த வேளாண்மையை இன்று நம் சுயநல வாழ்க்கைக்காக அழித்துவிட்டோம். இந்நிலை இவ்வாறே நீடித்தால் மக்கள் அனைவரும் உண்ண உணவின்றி அழிவின் விழிம்பை நோக்கிச்செல்ல நேரிடும். ஆகவே நம் முன்னோர் போற்றிய

விவசாயத்தைப் பாதுகாத்து நாள்தோறும் கண்ணீர்விட்டுவாழ்வை இழக்கும் விவசாய மக்களின் கண்ணீரைப் போக்க வழி காணவேண்டும்.

References

- Illampuranar, (1986) Tholkaapiyam Porulathigaram, Tirunelveli Saiva Siddhanta Works Publishing Society, India.
- Janaki, M, T., (2007) Semmozhi Tamil Magalir, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India.
- Kandasamy, L, S., (1987) Tamilaaaar Velanmai Marubugal, Kalaiselvan Pathippagam, Coimbatore, India.
- Kathir Murugan, (2007) Yerezhupathu, Sithai Pathippagam, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011a) Kurunthogai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011b) Agananooru Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011c) Ainkurunuru Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011d) Purananuru Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011e) Pathupattu Moolamum Uraiyum volume 1 & 2, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011f) Patirrupattu Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimaṇam, A, M., Balasubramanian, K, V., (2011g) Natrinai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Ramalingam Pillai. V., (2008) Tirukkural, Thendral nilaiyam, Chidambaram, India.
- Ramanathan, Aru., (2002) Marivarum Samugam, thanai thanea pathippagam, Chennai, India.
- Rasamanikar, M., (1978) Pathupattu aaraichi, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Singaravelu Mudaliar, (1981) Abithana sinthamani, Asian education service, Delhi, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License